

COOL JAZZ

GABOR VARGA JAZZ TRIO

MY REEL CLUB

G A B O R V A R G A J A Z Z T R I O

Cool Jazz. A word and a feeling, too. Depending on time and place it can mean different things for people, but for us, it is the dominant jazz style of the 50's. If something is "cool", then it is easy-going, spontaneous, smooth, elegant, ageless and ethereal, though deep. This album was created this way.

I met Robi Hunka, the owner of the publishing company, in August, in connection with a different CD. The studio is Hungary's most tarnished one with long past. It has all the essential tools of modern technique. But what I noticed at once was the 30 or more year-old tape recorders, the classical studio distribution, high, noise deflector walls, beige, brown colors, and the enormous Steinway D model. During the recording of the CD as an apropos of our meeting, I used this wonderful instrument first. Right after pushing the first key I felt that it was one of the best, if not the best instrument I had ever used for playing or recording. When we finished recording that CD I had a thought, the root of which was catalyzed by a publication bought in Paris years before. It was a special issue of the album Kind of Blue by Miles Davis, which contained a CD, a record, the tracks skipped from the original album and last but not least, images taken during recording – all these beside the original album. In these photos not just the studio and group members, but the technique of the age, and also the notes of the sound engineers could be seen. I believe this album is surely in the top 5 not just for me but for all jazz fans. Kind of Blue by Miles Davis is a legendary recording, milestone in jazz. It might be the 10th minute when Robi and I began to talk about my thoughts in connection with his studio, and what I exactly wanted. Naturally, as anybody else, I had made my recordings in high-tech digital studios, where we could change anything during mixing. If you participated such recording sessions, you probably know that since the beginning of the digital era the sound engineer has become a real member of the groups. Drawing, cutting, exchanging notes, bars, parts is now just a second. And at the end of all this, the sound and dynamics of the instruments can be modified by compressing, as you like.

In our conversation we soon reached my idea. I wanted to make an album, during the recording of which there would be no modifications, changes, fixes, the music would be recorded as it was born. And what was more important for me was the technique of the recording, the unmistakable characteristics of the 24-track tape recorder, which leads to a basically different sound. Our conversation slowly began to take shape. An album that was retro though modern. Old, though new. An album that would be recorded with a technique from decades before. This possibility, these thoughts inspired both of us. Almost immediately we decided to make such a publication. It was late August. We finished the CD coming from the apropos of our first meeting in late September. In October I had the time and energy to deal only with our idea. We knew what we wanted. Also where and in what conditions. But the

most important thing was still ahead, I had no clue what music I would write. The question held the answer in itself. Basically, we thought of a long-play record recorded on a tape recorder according to the age, drums, double bass and piano classical line-up. At this point an image appeared in front of me. In my childhood my father always listened to jazz music at weekends. I speak about the early 80's when it was very difficult to get such publications in Hungary. My parents tried to get most of their jazz record collection from abroad as much as it was possible behind the Iron Curtain. I definitely remember those weekends when my father took a record, carefully took the disc out of the sleeve, put the needle on it and the well-known tunes with their unique beat filled the air. Oscar Peterson, Dave Brubeck, Erroll Garner, Miles Davis and so on. When I thought of these memories it was quite clear to me what feeling I wanted to pass on my listener who begins to listen to it with the same attention. I wanted to show this feeling without imitation. I wanted to evoke a mood, an era, a style, which is now part of the jazz history, without copying it. Except for one thing, the feeling: cool. During our/my recordings I have got used to writing or recording complete pieces of music built mostly on exact scores, stable harmony structures, which we practiced during the sessions to the level that only a predefined period would remain for the improvisations in the studio. But this idea required something different. Wider space, more freedom for all of us. The most important – more spontaneity. This thought made me incredibly excited. This excitement was certainly mixed with some worry about how it would come out, would we be able to do it at all? Naturally, it was not a question of playing technique. A Thursday evening in the second half of October was the break-through, or should we call it an inspired moment? I managed to write five numbers out of six during one night beside a glass of good wine. I had had some ideas during the weeks before, but only as for tunes, harmonies, chords and first of all, rhythm section. That night everything took shape in my head. On the next Sunday the sixth number was born, as well. I knew one thing. I did not want to practice now. When I wrote the music, two rows would have been enough. They were not real pieces but characters, some harmony changes and maybe tempos. I met the trio at the Liszt Ferenc Music Academy on Friday just before the late October recordings. I cannot say it was a real rehearsal, instead, we talked about how we should play. What rhythm the drum should play, how the rides should sound, what double bass sound we wanted, and generally what our overall sound should be like. After only forty minutes every one of us went where he had to.

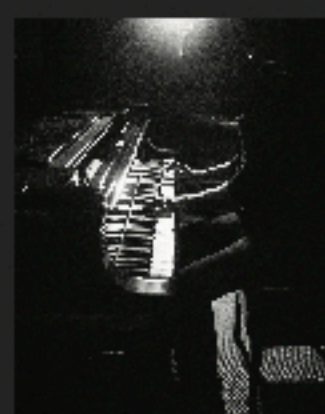
October 29th 2012, Monday, 11 a.m. We appeared with thoughts full of expectations. As the studio had not worked with this technology for decades, we were the second group to use the good old 24-tracker's services. The preparations lasted more than three hours, microphones, settings, cables and all the usual things, or

ARS POETICA

maybe for longer than usually. We had never recorded anything here, they did not know us by our music. Still, there was something in the air. Dexter (Dániel Fejér) lead sound engineer, Miklós Küronya and Csaba Gál were changing the microphones, drew the cables with unwearying enthusiasm. That day we had time only until four o'clock. At two o'clock we could began the first recording. The very first number to record was the *Moments*. I wanted to start with a slow number, though my fingers had warmed up very much until then, and I had got used to that piano as well. It all went well at once. To be sure, we made another recording, then went out to listen to it. We liked it. But we thought we could do better, so we sat back to record the third, last run. And we were right. The third one was the most complete. In the first two versions the double bass began the intro an octave lower, but in the last recording Tibi began at the pitch you hear on the disc, and that proved to be the right decision. We got under way and sprang into the second track: Mystery. This song was meant to transfer what its title says. Mysterious, still easy and elegant. Classical rhythmic structure, which was recorded in three versions. Actually, we had to do it three times to reach the balance, that is, I played the piano less and less. During the first and second takes I was caught by the drive very much, but this time, our aim was not that. Placid tension. Maybe it is the right expression for what we wanted to do. During the third take I managed to moderate myself the way I had to. It was very important to keep the balance between the three instruments in this number. We already had two recordings. But that day we had to finish recording relatively early. Next day we met at the studio at 10 o'clock, and maybe thanks to the full moon or merely our luck, there were extremely good vibrations in the air. The recordings went so smoothly, everything seemed homogeneous. Just like the day before, we started off with a slow number: *Enchantment*. We wanted to picture the feeling that the title suggests. Enchantment, dream. This was the purpose. This was followed by: *Cool Thing*. This was the piece I had written on Sunday. To be honest, I did not *write* it. I remember well, when I sat down to the piano, and, as if the first sounded chord had been there, waiting for me. So this is cool – I thought to myself. This was that I wanted. It was interesting to listen to it later. Gyuri managed to rise tension without using ride. The number gradually evolved. Something did happen

without happening and still, it was born. This defined its title: *The Project*. The only number on the album that was recorded not in 4/4 but 6/8. And where had the title come from? Old action films full of tension, such as James Bond. This had come to my mind when I had written it. Exciting, smooth, whirling, though we did not want to rush at all. It was a planned intuition, if you like, the project. The last among the recordings, though the first on side A: *Maybe*. The initial tune inspired the title. The scale built on thirds is like a question, a possibility. The tune included a simple harmony structure, which was skipped during the improvisation parts – by common assent, and only a simple d minor was left. This was the base to build up the song from. We managed to record maybe the most powerful piece of the album.

An hour break came next. Only 24 minutes. My first thought was that it was so short, but after listening to it several times, we realized that it was neither short nor long. Six numbers and no more, not a single note. When we chose all the six tracks, the sound engineers drew our attention to a noise that had been already noticed during the recordings the day before, but we thought it would not be there in the final material. A short whistling sound, which lasted for only five seconds from the 20th second of side A's third number (Moments). And, the same between the 23rd and 27th seconds of side B's first number (Mystery). A quiet whistle, as if water were boiling for tea. On Tuesday we paid attention to this. We let the old machine spin for forty seconds, sound the well-known whistle, disappear, then we could came. As if the machine had made it clear that it was part of the trio. Dexter asked us if we wanted to re-record the two recordings of the days before. Our answer was definite and at once: no. Was it not what I had wanted? Spontaneity and unpredictableness. It was kind of proof, that the technique "thought" the same as we did. The mixing procedure was done a week later on a Tuesday, too. We could start off relatively late, at eight in the evening. It was past 1 when we were able to choose the appropriate master. It was very good to see that both Robi and Dexter aimed to do their best right until the last second, despite the late hour. What could be my remark on all this as an "ordinary" musician? Though I had to drive more than two hundred kilometers home, it was past four in the morning when I finally got home, but I could hardly sleep. I felt that we managed to create what we had planned. This *is* cool.

JAZZ

The air and silence, which give the opportunity to sounds. The sound of inner calmness and creation. A good occasion to rearrange out thoughts. Flexible and calm smile of the inner silence, which gives way to the music, gives way to our emotions. The air and pause are all breathing. The inner silence, which creates the occasion for us to create our inner order. The acoustics of our soul. Listening to the album, beside our five basic senses, other senses began to operate, acoustic instruments recorded with a tape recorder, far away from the virtual artificial world: the perfume, feel, sound, content, shape, colour and taste of the album. The grooves of the vinyl LP, the record cleaners, the needle and the lift, the sleeve are all a feeling, a joy. The hand-warm substance of a past, but surviving culture. Gábor Varga managed to recreate this feeling, and to the musicians – György Jeszenszky, Tibor Csuha, my friends, old and new fellow musicians, my greatest thanks of the highest terms.

Thank you Gábor!

Károly Binder

TIBOR CSUHAJ-BARNA

GYÖRGY JESZENSZKY

Live recording at the Supersize Recording Studio,
Hungary, 19th October, 2012
Balance and recording engineer: Dexter
Piano: Steinway & Sons Model D Grand Piano
Piano technician: Balázs Tóth

Recorded audio format:
Ampex ATR-124 multi channel tape,
Mastered to Studer A80 and Native DSD128

Photos: Gergő Gosztom

Producer: Róbert Zoltán Hunka
©2020 Hunnia Records & Film Production
www.hunniarecords.com
MRC2008

GABOR VARGA

Gabor Varga Jazz Trio

Cool Jazz

1. Maybe	3:27
2. The Project	3:04
3. Moments	5:17
4. Mystery	3:27
5. Enchanting	3:57
6. Cool Thing	4:18

All composition: Gabor Varga

MY REEL CLUB

<https://myreel.club>

POWERED BY

Hunnia Records & Film Production
SuperSize Recording Studio
Merging Technologies
Signalyst HQPlayer Pro
DPA Masters Club

bluesound
studio || stage || cinema

MY REEL CLUB

G A B O R V A R G A J A Z Z T R I O

Cool Jazz. Egy szó és egyben egy életérzés. Időtől és helytől függően mindenkinek mást jelenthet, de számunkra az ötvenes évek meghatározó stílusát a jazzben. Ha valami cool, akkor az laza, spontán, könnyed, elegáns, kortalan, légies és mégis mély. Így született ez az album is.

Hunka Robival a kiadó tulajdonosával augusztusban találkoztam először egy másik lemez kapcsán. A stúdió Magyarország legpatinásabb, az egyik legnagyobb múltra visszatekintő hangstúdiója. Megvan benne minden, ami a modern technikának nélkülözhetetlen eszköztára. De ami egyből szemet szúrt, azok a régi harminc éves vagy még annál is idősebb szalagos hangrögzítők, klasszikus stúdió elosztás, nagy belmagasságú, zajterelős falak, bézs, barna színek és a hatalmas Steinway D modell. Találkozásunk apropójaként rögzítésre kerülő lemez felvételeinél használtam először ezt a csodálatos hangszert. Az első hang leütése után éreztem, hogy az egyik legjobb, ha nem a legjobb hangszerrel van dolgom, melyen valaha játszottam vagy felvételt készítettem. Mikor az akkor aktuális lemez felvételeit befejeztük már megfogalmazódott bennem a gondolat, melynek gyökerét egy évekkel ezelőtt, Párizsban vett kiadvány tartalma katalizálta bennem. Egy speciális kiadványa volt ez Miles Davis Kind of Blue albumának, amiben az eredeti albumon kívül CD, bakelit-lemez, az eredeti albumra fel nem kerülő track-ek és nem utolsósorban az album felvételei alatt készített fotók voltak. Ezeken a fotókon nem csak az akkori stúdió és a zenekar tagjai, az akkori technika, hanem a hangmérnökök feljegyzései is láthatóak voltak. Azt gondolom nemcsak nekem, hanem minden jazz rajongó embernek ez az album benne van a top 5-ben. Kind of Blue Miles Davis, egy legendás felvétel, mérföldkő a jazzben. Talán a 10. perc után kezdtünk arról beszélgetni Robival, hogy milyen gondolatok fogalmazódtak meg bennem a stúdiójával kapcsolatban, hogy mit szeretnék.

Természetesen mint mindenki más, az elmúlt években a legkorszerűbb digitális technikával felvértezett stúdió, minden igényt kielégítő feltételei mellett készítettem eddig az albumaimat, ahol a felvételek után keveréskor gyakorlatilag bármibe belenyúlhattunk, bármin módosíthattunk. Aki volt már ilyen felvételen, vagy részt vett benne, tudja jól, hogy a digitális technika megjelenése óta a hangmérnök szinte a zenekarok plusz egy tagjává vált. Hangokat, ütemeket, szólamokat húzni, vágni, cserélni egy pillanat műve. És mindezek végén a hangszerek hangja, dinamikája ugyancsak digitális úton, kompresszállással a végtelenségig módosítható, beállítható.

Hamar ráterelődött a beszélgetés az ötletemre. Egy olyan albumot szerettem volna készíteni, melynek felvételekor módosítások, belenyúlások, javítások nélkül a zene megszületésének egyszerű pillanatában van rögzítve. Ami ennél még fontosabb volt számomra az a rögzítés technikája, a ATR 24 sávossal

rögzítés semmivel össze nem keverhető karakterisztikája, ami alapjaiban más hangzást eredményez. Beszélgetésünk lassan körvonalazódott. Egy album, ami retro és mégis friss. Ami régi, de mégis új. Egy lemez, ami lehetőség szerint évtizedekkel korábbi technikával kerül rögzítésre. Ez a lehetőség, ezek a gondolatok mindkettőnkön nagyon felvillanyozta. Szinte azonnal eldöntöttük, hogy csinálni fogunk egy ilyen kiadványt. Augusztus vége volt. Az első találkozásunk apropójaként elkészített lemez munkálatait szeptember végére lezártuk. Októberben volt időm és energiám kizárólag az ötletünkkel foglalkozni. Azt, hogy mit akarunk, tudtuk. Azt, hogy hol és milyen körülmények között, már azt is. De a legfontosabb dolog még váratott magára, hiszen fogalmam sem volt, hogy milyen zenét fogok írni.

A kérdésben egyből benne foglaltatott a válasz. Alapvetően bakelit lemezben gondolkodtunk a kornak megfelelő szalagos rögzítési technikával, dob, bőgő, zongora klasszikus felállásban. Ekkor átfutott az agyamon egy kép. Gyerekkoromban édesapám hétvégenként mindig jazzt hallgatott. A korai nyolcvanas évekről beszélek és Magyarországon ekkor nagyon nehezen lehetett hozzájutni ezekhez a kiadványokhoz. Szüleim is jazz lemez gyűjteményük jó részét külföldről próbálták beszerezni, már amennyire ez lehetséges volt a keleti blokk vasfüggönye mögött. De határozottan emlékszem azokra a hétvégékre, amikor apám elővett egy-egy bakelit lemezt, óvatosan kivette belőle a korongot, ráhelyezte a tűt és felcsendültek a számomra már gyerekként is olyan jól ismert dallamok és a semmivel össze nem keverhető lüktetés. Oscar Peterson, Dave Brubeck, Erroll Garner, Miles Davis és folytathatnám a sort. Mikor ezekre az emlékekre gondoltam számomra egyértelmű volt, hogy milyen érzést akarok közvetíteni, ha majd valaki a mi kiadványunkat előveszi és ugyanilyen gonddal elkezd hallgatni. Úgy szerettem volna visszaadni ezt az érzést, hogy közben nem epigonizálok. Úgy szerettem volna megidézni egy hangulatot, egy korszakot, egy stílust, ami már a jazztörténelem része, hogy nem másolok. Kivéve talán egy dolgot, az érzést: cool. A korábbi felvételeink, felvételeim kapcsán már megszoktam, hogy a legtöbb esetben pontosan kiírt kották alapján, stabil harmóniaszerkezetre épülő, komplett darabokat írok vagy rögzítek, melyek mindegyikét a legtöbb esetben a próbák során arra a szintre kigyakoroltunk, hogy a stúdióban tényleg csak az általában előre meghatározott hosszúságú improvizációnak maradjon szabad tér. De ez az ötlet most valami mást igényelt. Nagyobb teret, nagyobb szabadságot mindannyiunknak. Ami a legfontosabb, lényegesen nagyobb spontaneitást. Ez a gondolat hihetetlen izgalommal töltött el. Az izgalomba persze némi aggodalom is vegyült, hogy hogy fog sikerülni, egyáltalán képesek leszünk-e rá? Természetesen nem hangszerkezelés-technikai értelemben volt kihívás.

ARS POETICA

Október második felének egy csütörtök estéje volt az áttörés, vagy talán nevezzük ihletett pillanatnak? A hat számból ötöt egy este alatt sikerült megírnom egy pohár jó bor mellett. Az ezt megelőző hetekben már voltak elképzeléseim, de csak dallamvezetés, harmóniák, akkordok és elsősorban ritmusszekció tekintetében. De azon az estén minden összeállt a fejemben. A rá következő vasárnap megszületett a hatodik szám is. Egy dolgot tudtam. Próbálni most először nem akartam. Mikor a darabokat leírtam gyakorlatilag két sorba elfért volna mind. Nem is igazi darabok voltak csak számkarakterek, egy-két harmóniaváltás és talán még a tempókat írtam le. Az október végi felvételt megelőző pénteken találkoztunk a trióval a Liszt Ferenc Zeneakadémián. Nem mondhatnám, hogy igazi próba volt, inkább arról beszélünk, hogy hogyan kéne játszani. Milyen ritmust hozzon a dob, hogy szóljanak a ride-ok, milyen bőgő soundot szeretnénk és úgy általában véve mi legyen az irányadó megszólalás. Alig negyven perc után mindegyikünk ment is a dolgára.

2012. október 29. hétfő délelőtt 11 óra. Megjelentünk várakozással teli gondolatokkal. Mivel ezzel a technológiával évtizedek óta nem dolgozott a stúdió, hellyel-közzel mi voltunk a második zenekar, akik igénybe vették a jó öreg 24 sávós szolgálatait. Több mint három órán keresztül zajlott a beállítás, mikrofonok, beállítások, kábelek és a szokásos hercehurca, vagy talán most a szokásosnál is kicsit tovább. Mi még a trióval itt nem rögzítettünk soha semmit, nem ismertek minket a zenénk által. Mégis volt valami a levegőben. Dexter (Fejér Dániel) a vezető hangmérnök valamint Küronya Miklós és Gál Csaba fáradhatatlan lelkesedéssel cserélgették a mikrofonokat és húzták a kábeleket. Aznap csak délután négyig volt időnk. Délután kettőkor kezdődött az első rögzített felvétel. A legelső szám, amit felvettünk a Moments volt. Egy lassú számmal szerettem volna kezdeni, bár addigra már jócskán bemelegedett a kezem és megszoktam a hangszer billentését is. Mindjárt elsőre jól ment a dolog. A biztonság kedvéért készítettünk gyorsan még egy felvételt és azután kimentünk meghallgatni. Tetszett. De azt gondoltuk, hogy megy ez jobban is és ezért visszaültünk egy utolsó, harmadik nekifutásra. És jól gondoltuk. A harmadik lett a legkerekebb. Az első két verziónál a bőgő egy oktávval lejjebb kezdte a bevezetőt, de az utolsó felvételnél a lemezen hallható magasságban kezdte Tibi, és ez volt a jó döntés. Lendületet kaptunk és nekiugrottunk a második track-nek: Mystery. Ez a dal pontosan azt hivatott közvetíteni, ami a címe. Titokzatos, mégis könnyed és elegáns. Klasszikus ritmikai építkezés, amit három verzióban rögzítettünk. Valójában csak azért kellett háromszor, hogy egyre kevesebbet zongorázzak. Az első és második alkalommal nagyon elkapott a drive, de most nem ez volt a cél. Higgadt feszültség. Talán így tudom a legjobban kifejezni azt, amit szerettünk volna. A harmadik esetben sikerült igazán visszafognom magam. Kényes kérdés volt a három hangszer egyensúlya ennél a számnál. Már volt két rögzített felvételünk. De aznap viszonylag korán be kellett fejezni a felvételeket. Másnap délelőtt 10-kor találkoztunk a stúdióban, és talán a telihold vagy csak a vakszerencse, de kivételesen jó rezgések voltak aznap a levegőbe. Annyira könnyedén, annyira gördülékenyen zajlottak a felvételek, minden olyan homogénnek tűnt.

JAZZ

COOL

Az előző naphoz hasonlóan egy lassú számmal kezdtünk: Enchanting. A szám címét a hangulatában is szerettük volna érzékeltetni. Bűvölet, álom. Ez volt a cél. Ezután jött a Cool Thing. Ezt a darabot írtam vasárnap. Igazából nem is írtam. Jól emlékszem, leültem a zongorához és az első leütött akkord, mintha rám várt volna. Na ez cool – gondoltam magamban. Ezt akartam. Érdekes volt utólag visszahallgatni. Úgy sikerült Gyurinak feszültséget okozni a doboknál, hogy nem használt ride-ot. Szépen felépült a szám. Úgy történt valami, hogy szinte nem történt semmi és mégis megszületett. Ez adekválta a címét. The Project. A lemez egyedüli száma, ami nem 4/4-ben, hanem 6/8-ban lett rögzítve. És honnan a cím? Régi, feszültséggel teli akciófilmek, mint például James Bond. Ez jutott eszembe, amikor írtam. Izgalmas, gördülékeny, sodró, mindezek mellett mégis semmi esetre sem akartuk elkapkodni a hangokat. Ha úgy tetszik, ez volt a tervezett ösztönösség, a project. A felvételek sorában az utolsó, mégis a lemez A oldalának nyitó száma a Maybe. A kezdő dallamsor ihlette a címet. A tercekre épülő hangsor olyan, mint egy kérdés, mint egy lehetőség. A dallam még tartalmaz egy egyszerű harmóniavázatot, amit közös megegyezéssel az improvizatív rész során elhagytunk és meghagytunk egy egyszerű D moll tonalitást. Ebből kezdtünk építkezni. A lemez talán leghúzósaabb felvételét sikerült rögzítenünk.

Egy órára gyakorlatilag befejeztük a felvételeket. Mindössze 24 perc. Első gondolatom azt volt, hogy fájdalmasan rövid, de amikor többször egymás után visszahallgattuk, rájöttünk, hogy nem rövid és nem hosszú. Hat szám egy hanggal se több. Mikor kiválasztottuk mind a hat track-et, a hangmérnökök felhívták a figyelmünket egy zajra, amit az előző napi felvételek során is észleltünk már, de azt gondoltuk nem lesz benne a végső anyagban. Egy apró sipolás, ami az A oldal harmadik (Moments) számának 20. másodpercétől mindössze öt másodpercen át lehet hallani. Illetve a B oldal kezdő számának (Mystery) a 23-27 másodperc közötti részén hasonlóan. Egy halk füttyülés, mint amikor felforr a teavíz. A keddi napon már figyeltünk erre. Hagytuk, hogy az öreg masina negyven másodpercig forogjon, megszólaljon a jól ismert sípolás, elhalkuljon, és utána következünk mi. Mintha csak jelezni akarta volna nekünk, hogy ehhez a trióhoz most ő is hozzátartozik. Dexter egyből megkérdezte tőlünk, hogy az előző napi két felvételt szeretnénk-e újravenni? A válasz egyértelmű volt és azonnali: nem. Hiszen nem pont ezt akartam? Spontaneitást és kiszámíthatatlanságot.

Az csak pont volt az i-re, hogy rajtunk kívül a technika is így gondolta. A keverési munkálatok rá egy hétre ugyancsak keddi napon zajlottak. Vízonylag későn, este nyolc órakor tudtunk nekiállni. Hajnali egy óra is elmúlt mire kiválasztottuk a megfelelő mastert. Nagyon jó volt látni, hogy mind Robi, mind Dexter fáradhatatlanul, nem törődve a késő éjszakába nyúló idővel, az utolsó másodpercig a tökéletességre törekedett. Mit mondhattam erre én “egyszerű” zenész? Bár több, mint kétszáz kilométerre kellett még hazaautóznom, jócskán elmúlt már hajnali négy óra is mire hazaértem, de alig bírtam elaludni. Úgy éreztem, hogy pont azt sikerült létrehoznunk, amit elterveztünk. Ez cool.

Gabor Varga

A levegő és a csend, mely teret ad a hangoknak a belső nyugalom a teremtés hangja, alkalom arra, hogy újra rendezzük gondolatainkat. A belső csend rugalmas és nyugodt mosolya, mely utat enged a zenének, utat enged az érzelmeinknek. A levegő és a szünet mind-mind, lélegzés, lélekzés. A belső csend mely megteremti az alkalmat számunkra, hogy megteremtsük a belső rendünket, lelkünk akusztikáját.

Binder Károly